

τια της ακολουθώντας την διεύθυνση των βλεμμάτων μου έπεσαν σ' αυτά... Και τότε την προσοχή μου την απέσπασε απ' τα λουλούδια, ένας σπασμός που την τίνανε δολόζληρη... Την είδα να γίνεται χλωμή σαν κερί, ν' άκουμπάει άπάνω στη βιβλιοθήκη για να μην πέση, ενώ συγχρόνως έφρανε το άλλο της χέρι στα μάτια της...

Έβανα να την βοηθήσω, ενώ τη ρώτησα :
— Τι σου συμβαίνει ;
Αυτή τότε, συνοχόμενη κάπως μου άπήντησε :
— Τίποτε...
Μά είδα πως τα μάτια της ήταν γεμάτα δάκρυα...
Έπειτα έφυγε χωρίς να προσθήσει λέξη...
Όταν έμεινα μόνος έσχυρα και ξαναμάζεψα τα γιασεμά και πονητά βάλω στη θέση τους άπόθεσα ένα φιλι άπάνω τους...
Ώ, είχα καταλάβει πιά καλά πως αυτά ήταν τα λουλούδια της πεθαμένης της αγάπης...

(Από το ημερολόγιο της Λιάνας...)

...Έφυγα από την βιβλιοθήκη σαν άλαφιασμένη... Τώρα δεν έχω καμιά άμφιβολία... Ο Έρνεστος έφρεi να πάντα... η στάσις μου, η ταραχή, η λιποθυμία ηγεδόν στο αντίκρουσμα των μοιραίων εκείνων λουλουδιών, του τί επρόδοσε...

Τώρα δεν μπορώ ν' αναβάλω ούτε μία μέρα την εξομολόγησή μου... Στην πρώτη μου συνάντηση άσφαλώς θα μου ζητήση να του εξηγήσω την άλλοτρητη αυτή στάσις μου... Φυσικά δεν μπορώ να του πω ψέματα... Ά, όχι! ψέματα δεν του είπα ποτέ, ούτε και θα του πω τώρα... Μά και να του έλεγα δεν είνε και τόσο ήλιθιος όσος να τα πιστέψη...

Μήπως τάχα το έκανε έπίτηδες ο Έρνεστος και άφησε να του πείσουν τα γιασεμά για να με συγκινήση ;... Ήταν άραγε τυχαίο το πέπυτο τους ;...

Ή όρα πλησιάζει για το δείπνο... Πρέπει να ετοιμαστώ... Πρέπει να πάρω θάρρος ούτως όσως να έπελθη ή λύσις... Δεν ξέρω, μά φαντάζομαι πως τη στιγμή που θ' ανοίξω το στόμα για να του πω την πρώτη λέξη, ή λέξει αυτή θα παγώσει άπάνω στα χείλη μου...

Φοβόμαι άκόμη μήπως την ίδια στιγμή σηκωθεί και φύγει κλαιγοντας...

Ή μοιραία στιγμή φτάνει... Ώ, ποσο θα ήθελα να πεθάνω...

Είχα αποφασίσει να σταματήσω εδώ το γράφιμό μου, γι' άποψε τουλάχιστο, σ' αυτό το τετράδιο του πόνου και της δυστυχίας μου, όταν άξαφνα άκουσα να μου χτυπούν την πόρτα. Έτρεξα τρέμοντας, σά να προσιθιναόμουν κόνι καζό, ν' ανοίξω κ' είδα την κωμαρτσα μου ή όποια συνωδεδέτο από την κωμαρτσα της φίλης μου κοιμήσσης Ρ...
Ή τελευταία μου έδωσε άμέσως ένα γράμμα της φίλης μου. Την ρώτησα αν θέλει άπάντησή, μου άπήντησε άρνητικώς και έφυγε.

Όταν έμεινα μόνι έδισταξα για πολλή ώρα ν' ανοίξω, το γράμμα της κοιμήσσης... Μοό ήταν αδύνατο να φαντασθώ το περιεχόμενό του, το όποιο, οστόσο, χωρίς λόγο, φανταζόμουν πολύ κακό.

Τέλος με δάχτυλα που έτρεμαν, ξεσχισα το φακελλο και διαβάσα το γράμμα. Το παραδέτο δολόζληρο εδώ :

Φιλική μου φίλη,
Μέσα στις τόσες δευτεριές, μέσα στην τόση σου άφραση το γράμμα αυτό έγραψα να σου προσθήσω άλλη μία. Είνε αλήθεια ότι σκεφθήκα πολύ αν έπρεπε να σου στείλω αυτό το γράμμα, στο τέλος όμως το αποφάσισα γιατί ή λογική μου μου έληφόρενοι ότι ε π α ρ ε ν ά το στείλω...

Αιολόι, άγαπητή μου, έχω να σου άναγγείλω ότι ο Ζάκ είνε άρρωστος με 4η βαθμότης προστό... Αν έξωος σ' τί όφελεται ή τόσος έξαγρη αυτή άρρώστια του, αλλά μόλις είχε φύγει από το σπίτι μου—δεν είχαν περάσει ούτε δύο ώρες από τη στιγμή που χωρίσαμε—διαν ένας έληφόρης τον ήθελε σπιτι μου με μία συμπενοσή του διά της όποίας με παρακαλούσε να πάω να τον δω άρρώστος... Μοό έγραφα πως έπρόσκειτο περί μεγάλης άνάγης.

Χωρίς να χάω καιρό έτρεξα στο σπίτι του Ζάκ, όποι τον βρήκα υπό κερβίλια, με προστό και με όργη... Ή τόσο άνεξήγητη αυτή άρρώστια τον ίσως να όφελεται στις συγκινήσεις του άπογέμματος, ίσως όμως και σε κάποια χορολόγημα...

Ώ, τόσο μέσα στον προστό του, με έκτενοι να σε πείσω να πά: να τον έπισκεφθης... Εκέτι να σε δω... Το άπατεί αυτό από σ'να...

Αν έξωος τι να σε συμβολίζω... όσως, αλλά νομίζω ότι αν άνηγής θα έπιδεινόσσης τη θέση του...

Μόλις την είδα την πληρώσω.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ

Ή στωϊκότης του Σωκράτη. Παραδείγματα... κυνισμού καταδικιών. «Πεθάνω με τό στομάχι γεμάτο!» Ή δολοφονία της Άγριππινας. «Εδώ χτύπα!» Ή τελευταίες στιγμές της Μαρίας Στοδαρτ.

Όταν ο Σωκράτης καταδικάσθη σε θάνατο, ή Ξανθίππη έπληγε κλαίγοντας να του άναγγείλη, στη φυλακή του, την τρομερήν αυτήν είδηση.

— Τάμαδες ;... του είπε μόλις τον είδε. Οί δικασταί σε καταδικάζαν σε θάνατο !...
— Μά μήπως και αυτοί δεν πρόκειται κάποτε να καταδικασθούν από τη φύση στην ίδια ποινή ;... άπήντησε ψύχραιμα ο Σωκράτης.
— Σε καταδικάζαν όμως άδίκως ; έπεμεινεν ή Ξανθίππη.
— Μήπως θα προτιμούσες γά με είχαν καταδικάσει... δι ι κ α λ ο υ σ ;... της άπήντησεν ο φιλόσοφος.

Ο Άγριος Έστιν άναφέρει ένα σοφό παραδείγματα κυνισμού διαφόρων καταδικιών κατά την ώρα της καταπονησώς του.

Κάποιος, π. γ., όταν ανέβηκε στο ιαζήμα, έγύρισε προς το συγγενεομένο πλήθος των περιεργών και είπε τα έξης :
— Σας παρακαλώ, κύριοι να μη πτήτε στους γονείς μου, ότι με είδατε να με κοροειών γιατί θα με κάνετε... να γίνω έξωο φρενόν !

Ένας άλλος, πού θρασύς, όταν ο παπάς του είπε : «Θάρρος, τενονο, σε λίγο, θα βρισκασι στον παράδεισο!» έγύρισε και του είπε : «Θά προτιμούσα, πάτερ μου, να παρεμνα στον έπίγειο παράδεισο !»

Ένας άλλος, στον παπά, πού για να τον ενθαρρύνη, του έλεγε ότι το ίδιο βράδυ θα δειπνούσε με τον Θεό, άπήντησε :

— Δεν πάς εσύ, παπά μου, άντι για μένα; Σου παρακαλώ εύχαρίστος τη θέση μου, γιατί έχω, σήμερα, έχω κάνει τάμμα να...νηστήσω !

Κάποιος άλλος καταδικιος, όταν ανέβηκε στο ιαζήμα, έζήτησε να του δώσουν να πιη λίγο νερό. Ο δήμιος του έφερε ένα ποτήρι, από το όποιον όμως, πονη το το δούρη, ήπιε δύο—τρεις γουλιές ο ίδιος. Ο καταδικιος τότε έδηλωσε ότι με κανένα τρόπο δεν θα δεχόταν να πιη από το ίδιο αυτό ποτήρι, γιατί φοβόταν μήν κολλήσση καμιά... άρρώστια από το δούρη !

Και τέλος, κάποιος άλλος, την ώρα που ετοιμαζόταν να ξαπλωθη στη λαμητόμο, έγύρισε στον δήμο και του είπε :

— Σε παρακαλώ μη μ' άγγίξης τη στιγμή της εκτελέσσης, γιατί γαργαλούμαι εδκόλα !...

Όταν ο Φουζέ—Τερβίλ, ο τρομερός και αίμοφόρος αυτός επαναστατικός έπίτροπος της Γαλλικής τρομοκρατίας, καταδικάσθη τέλος κ' αυτός σε θάνατο, ο έλεος επεισιχώρησε το άμάξι πού τον μετέφερε στον τόπο της εκτελέσσης και του φώναζε σαργαστικά :

— Σου αφαιρώ το λόγο !... Ή δολοφονέ... Σου αφαιρώ το λόγο ! ήνοονώνας, με τη φράση αυτή, τον τρόπο με τον όποιον ο Τερβίλ διεκόπε τα όθηματά του, όταν άπελευθώντο να απ λογηθούν ενόπιον του δικαστηρίου.

Ο Φουζέ—Τερβίλ, τότε, γουίζοντας προς το νανιασμένο πλήθος έφώναζε :

— Ήλιθιοί !... Δεν κοιτάζετε πού μ' αυτά και μ' αυτά δε βρίσκετε ούτε ένα δούμι φρομ να φάτε ; Έγώ τουλάχιστον πεθαίνω με τό στομάχι γεμάτο !

Όταν ή Μαρία Στοδαρτ ανέβηκε στον ιαζήμα και ο δήμιος την έπλησιάζε και ν' της έτοιμάσση την νεκρωική της τουαλέτα ή άτυχη αυτή βασίλισσα έγύρισε και του είπε γλυκά :

— Μιά χάρι θα σου ζητήσω, φίλε μου, να μη μάγγιζης...

Ο δήμιος, κατάπληκτος, έπήκουσε. Ή Μαρία Στοδαρτ τότε έφώναζε τις γυναίκες της άκολουθίας της, ή όποιες της έκοφαν τα μαλλιά και της βγάλαν τη μαυρή έσορτα με την όποιαν ήταν τυλιγμένη. Αύτά όμως δεν άρκούσαν. Και ο δήμιος, πού είχε συνέλθει από την έκπληξη της την έπλησιάζε και με μία άπότομη ζήνηση της έβγαλε το κ ο ρ σ ά ζ της. Ή Μαρία Στοδαρτ τότε γουίζοντας προς το πλήθος των περιεργών, πού είχαν μαζευνθη για να παρακολουθήσουν την εκτέλεση, τους είπε σαν για να δικαιολογήη πού ήταν έτσι μισόγυμη :

— Με συγκοροείτε, κύριοι... Λέν ήμουν ποτε συνειθηομένη ούτε σε τέτοιου είδους... τουαλέτα, ούτε σε τέτοιον... θαλαμηπόλο !...

Σε φίλι με άγάπη
Έλενα Ρ...
(Άκολουθεί)